

ŠKOLNÍK

školní rok
2006-2007

časopis Základní školy v Chrastavě

2

PRAHA A LIDICE

Stalo se tradicí, že žáci devátých tříd navštíví se svými učiteli obec Lidice, Pražský hrad a pravostavný chrám sv. Cyrila a Metoděje, kde v boji s přesilou padli čeští hrdinové, kteří připravili a provedli atentát na H. Heydricha. Doufáme, že naše děti tím, že na vlastní oči poznají tato místa, nikdy neznesvětí památku lidí, jimž se láska k vlasti stala osudnou a kteří za svou zem položili život.

Hana Šnýdlová

PSANÍ

Píši na průhledný papír,
pomalu už vypisuji tužku.
Píši o střelcích,
jak nabíjejí pušku.

Už dost snad jsem napsal.
A své dílo popsal.....Psaní.

A tak jsem napsal na ni
to své zajímavé psaní.

Teď hlásí mě mistrem za napsanou tužku,
svým psaním nabíjím pušku:
„Pif, pať“

Jsem králem.
Jsem pánem.

Za svou obyčejnou tužku.

DIVADLO

Diváci se dívají,
co se děje potají.

Za červenou oponou
se věci hýbají.

Když pak začne představení,
všichni dlouze tleskají.

O čem je to divadlo?
Roznází se po divadle.
Koho by to napadlo?

Když však skončí představení,
všichni záhy tleskají.

A všichni dozví se,
že těžké uhodnout to není,
že je to jen o lásce.

Nikola Marečková, 7.C

EKOLOGICKÁ OLYMPIÁDA

„Vše co je podle přírody, je hodno úcty.“

Cicero

V loňském roce nám paní učitelka Nejmanová nabídla účast na biologické olympiádě v severočeském městě Šluknov. Tam jsme slavili úspěch, byli jsme třetí z deseti družstev, která se olympiády zúčastnila. Já jsem prohlásil: „Příští rok vyhraje my“.

Letos se olympiáda konala znovu. Paní učitelka Nejmanová si bohužel zablokovala záda, a tak s námi nemohla jet. Místo toho se ještě více soustředila na naši přípravu, rozdala nám testy z loňského a předloňského roku a několik hodin s námi cvičila poznávání různých přírodnin.

Simona Weisová (ta s námi byla minulý rok) bohužel těžce onemocněla, a tak jsme museli hledat náhradu, tu jsme našli v mém spolužákovi a dobrém příteli Danielu Vejstrkovi. Takže do Šluknova jsme odjžděli v tomto složení: Družstvo 1 Brodský Vojtěch, Vejstrk Daniel a Vydra Tomáš, družstvo 2 Průša Petr, Hoblíková Lenka a Karlík Lukáš. A třešnička na dortu jako odborný pedagogický dozor paní učitelka Renata Zatočilová.

V den odjezdu jsme měli sraz před vlakovým nádražím v devět hodin. Vlak nám jel v devět čtrnáct a jako obvykle se nám o horké chvílky postaral Vejstrk, když dorazil až v devět třináct. Nakonec však vše dobře dopadlo a úspěšně jsme odjeli. Já, jakožto člověk zcestovalý, jsem si pro jistotu vytiskl jízdní řád, a tak jsem věděl, že budeme čtyřikrát přestupovat. Na posledním přestupu se však něco zvrtilo a vlak nám ujel. Jelikož další spoj jel až za dvě a půl hodiny, rozhodli jsme, že na oběd půjdeme zde.

Po příjezdu do Šluknova jsme došli do školy a zapsali se na „startovní listinu“ a „hodili se do klidu“ před bouří, tedy testem. Tomáš Vydra vzal notebook, takže o zábavu bylo postaráno. Co mne nejvíce fascinovalo, byly nacvičené pohyby našich soků, když vyndávali učebnice a obraceli stránky, osobně nechápu, co se ještě chtějí naučit, když za dvacet minut začínají testy, ale proti gustu ...

Testy letos byly celkem jednoduché. Jako nejzapeklitější otázku bych viděl tu, kde bylo předtištěno deset světových nejznámějších biologů a ekologů a k nim se měly dopsat jejich obory a národnosti. Po dopsání testů jsme se šli ubytovat na internát. Po této peripetii pro nás byla připravena ukázka sokolnictví, to bylo letos velice slabé, létala jen dvě kánata, ale jedno z toho bylo káně herisovo zvané „herýsek“. Po této ukázce pro nás byla připravena ve škole večere a po ní následovala dvouhodinová přednáška na téma NP České Švýcarsko. Zde jsme se dozvěděli, jak se sem dostal kamzík nebo proč se u nás přemnožili jeleni. Po tom, co nás probrali z tranzu způsobeného přednáškou, jsme se odebrali zpět na „intr“. Zde se z plánovaného spořádaného odchodu na kutě stal nezřízený flám, který se protáhl až do pozdních nočních hodin. Ráno jsme se patřičně rozlámaní a unavení odebrali do školy, kde už na nás čekala snídaně. Po tomto osvěžení jsme dostali archy pro praktickou část olympiády. Po jejím napsání nás odvedli do závodu Plaston a v průběhu naší exkurze opravili testy. Když jsme se vrátili, čekalo nás už jenom vyhlášení. Pan ředitel povstal: „Nejprve bych Vám chtěl poděkovat ...“, po tomto proslovu pokračoval:

„Na pátém místě je družstvo Šluknov 2, prosím pojďte si pro ceny“. Tak to pokračovalo, na čtvrtém místě Šluknov 1, na třetím Chřibská 1, a to už nás opouštěly všechny naděje na umístění, na druhém místě skončilo družstvo Cvikova. Poté se na chvíli odmlčel a pokračoval: „Na prvním místě se umístilo družstvo ... můžete uzavírat sázky ... CHRASTAVA 1“, v té chvíli jako by v našich hlavách vypukl ohňostroj, nemohli jsme tomu uvěřit. Jako ceny jsme dostali velmi hodnotnou publikaci o NP České Švýcarsko.

V pondělí, když jsme přišli do školy, jsme dostali pochvalu do ŽK a gratulaci prakticky od každého. Jen je škoda, a povzdychla nad tím i paní učitelka Nejmanová, že příští rok už tam nebudeme.

Vojtěch Brodský

Dan Vejstrk s kánětem herisovým

„Člověk ještě není dost dokonalý ani dost slušný, aby měl právo žít na něčem tak krásném, jako je země.“

Karel Čapek

Všem šesti žákům i paním učitelkám děkujeme za vzornou reprezentaci a naší přírodě přejeme ještě více takových fanoušků a znalců.

SKŘÍTEK SNŮ

Skřítek, kterého budu popisovat, je stvoření tiché, ale chytré a mazané.

V noci se vkrádá do našich snů a provádí tam prapodivné věci.

Zajímají ho hlavně živé a barevné sny s velkou dávkou hororu a fantazie, kterých se rád účastní, aby byl sen zajímavější a hororovější.

V každém snu mění podobu, jak se mu zlíbí.

Jednou je za dobrého milého skřítko, podruhé za lstivého, zlého a ošklivého. Na člověku zanechává nepříjemné stopy, které se projevují po probuzení zcela propoceným tělem.

(M. Stašík, VIII.A)

Jodie DEFEOVÁ

Jodie Defeová byla až do 13. listopadu 1974, kdy ji společně s rodiči a dalšími třemi sourozenci zavraždil její nejstarší bratr, skutečnou a žijící osobou. Podle této události byl natočen i film 3.15 zemřeš, do kterého Jodie neodmyslitelně patří. Není živá, ani mrtvá, je hmotná, tím pádem nemůže být duch.

Stala se přízrakem a jediné, co jí zbývá, je obývat prokletý dům.

Jak temně černý působí její příběh, takové jsou i dlouhé vlasy končící u pasu. Tmavě modré oči hledají klidu, odepřeného po smrti.

Bledá polorozpadlá tvář neodpovídá věčným šesti letům, nikdy ani nebude, neboť otvor po kulce na levé straně čela jí ode všech vrstevníků odlišuje.

Tvrký výraz v obličeji nepochopíme, zdá se, že nemá žádný smysl.

Svůj význam však má, nechce se vázat, protože se bojí, že by mohla opět ztratit to, co si tak dlouho a usilovně přeje.

Černé šaty s krajkou oblékla na pohřeb a od té doby je nikdy nesundala, nemůže. Povaha a vlastnosti umřely společně s tělem. Chování zůstalo jen zbytkem, a to velmi povrchním.

Ráda hovoří s dcerou majitelů domu, jmenuje se Chealsie. Mluví o různých věcech, nejvíce však o ostatních dětech.

Jodie se bojí, že by mohla ztratit jedinou kamarádku, a tak jí vemlouvá, že ostatní děti jsou zlé, a Chealsie věří. Nejvíce času tráví ve skříniv kamarádkčině pokoji, vlastně tam i spí.

Nemá oblíbené jídlo, film, barvu nebo předmět ve škole. Jedna z hodně mála věcí, co si však oblíbila, je plyšový medvídek s jedním okem.

Nedá se říct, že je zlá, nebo hodná, je prostě mrtvá, bez jakéhokoliv viditelného citu. Pouze hledá kamarádku, která ji neopustí. Na tomto světě a mezi živými to má, a bude mít velice těžké.

L. Hoblíková, VIII.A)

VÝLET ZA ZVÍŘÁTKY

Máme rádi zvířata... a proto jsme se vydali 30. 9. na Den zvířat do Ekocentra v Oldřichově v Hájích. Ze tříd 1. A a 2. A jelo 21 dětí. Od vlaku nás klikatá cesta dovedla přímo do areálu, kde byl připraven pestrý program. Na různých stanovištích si děti ověřily a rozšířily své znalosti o zvířatech. Jinde vyzkoušely praktické dovednosti a šikovnost. Milým překvapením byl dárek pro děti od sponzora v podobě uzenky, kterou si k obědu samy upekly. Zhlédli jsme také pantomimické vystoupení a samozřejmě největším zážitkem bylo osobní setkání se zvířátkem. Děti si kromě různých výrobků a prospektů odvezly z Oldřichova plno zážitků a radost z příjemně prožitého dne.

Inka Henzlová Ivana

VÝLET 8.C NA JEŠTĚD

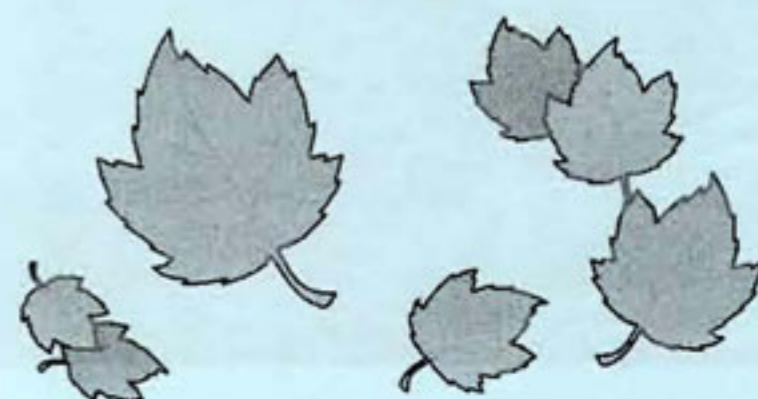
30. září jsme se rozhodli zdolat nejvyšší kopec v našem nejbližším okolí, a tak jsme si na Tebe vyrazili, milý Ještěde. Autobus, tramvaj, lanovka a je to. Sedm z nás bylo pohodlných, ale tři chlapci, v rámci dosažení fyzické kondičky, utíkali pod lanovkou. Nám, ulevujícím se v lanovce, tanula na mysli jen jedna otázka: Sejdeme se nahoře všichni zdraví a živí? Povedlo se. Co se však nepovedlo, byl očekávaný krásný rozhled po kraji. Byla mlha, vítr skučel, ze všech stran nás objímaly mraky. Mělo to však jednu výhodu, mohli jsme si představit, že jsme třeba v Alpách nebo alespoň v Tatrách. A domů se jde pěšky! Co je to na nás nějakých deset kilometrů. Pravda ale je, že naše nožičky měly trochu jiný názor, ještě že existuje půvabná a hlavně dobře zásobená hospůdka U Elišky v Machníně! Buď požehnána, paní Eliško! Domů jsme dorazili vesele a hlavně s dobrým pocitem. A Tobě, milý Ještěde, jsme radostně zamávali v sobotu večer. Dobře, že je zítra neděle a můžeme našim nožičkám děkovat v křesle nebo třeba v posteli.

Žáci 8. C s M. Zimmermannovou a H. Šnýdlovou

PODZIMNÍ VÝLET

V sobotu 21. 12. 2006 se sešla parta druháků, která vyrazila do nedalekého lesa. Výlet jsme nazvali POZNÁVÁNÍ PODZIMNÍCH STROMŮ. Podzimní teplé počasí nám slibovalo pěknou vycházku. Děti sbíraly různé barevné listy, z kterých si doma udělaly malý herbář. (např. buk, dub, javor, jasan, olše, bříza)

ZAHRANIČNÍ NÁVŠTĚVA aneb ZÁŽITKY NA CELÝ ŽIVOT

V pondělí 16.10.2006 zastavil na náměstí v Chrastavě německý autobus, z něž vystoupilo 15 zvědavých dětí z našeho partnerského města Eichstätt doprovázených dvěma učiteli. První nesmělá uvítání a už všichni odcházejí do svých „domovů“. Každého čeká bohatý program plný nevšedních zážitků. Úterní dopoledne je věnováno prohlídce našeho města. Nechybí ani návštěva radnice, muzeí a kostela. Všichni se setkáváme v základní škole u kostela, kde se naši kamarádi účastní jedné vyučovací hodiny, během níž se učí i první česká slova.

Odpoledne míříme do Jizerských hor. Na rozhledně Královka nás přivítalo krásné počasí a výborné výhledy. Po namáhavém výstupu se všichni radostně přesouvají zpět do Bedřichova a obsazují bowlingové dráhy.

Věřte nebo ne, ale některým to opravdu šlo. A co teď? Tma je ještě daleko, proč třeba nezkusit jízdu na bobové dráze? Za chvíli už všichni sviští nerezovým korytem z kopce dolů a rozzářené obličeje spolu se slovy noch einmal svědčí o tom, že je to super. Nikomu se nechtělo opouštět bobovou dráhu, a to se všichni svezli alespoň třikrát.

Ve středu vyrážíme směr Český ráj. Nejprve nás čeká zámek Sychrov. Nádherný interiér určitě okouzlí každého návštěvníka. Všichni pozorně poslouchají německý výklad, dokonce i naše děti se snaží něco pochytit.

Po výborném obědě v Turnově a klidném dopoledni je potřeba trochu adrenalinu. Překonáváme strach z výšek a vylézáme na skalní vyhlídku pod Pantheonem, odkud je překrásný výhled na Suché skály a Malou Skálu.

Že vám to připadá málo akční? Nebojte se a čtěte dál. Dole u Jizery se už totiž nafukují rafty a my si navlékáme záchranné vesty. Potom ještě krátká instruktáž, pádla do ruky a ahoj, Jizero. Počáteční problémy s řízením raftu za chvíli zmizely a po řece se ozývaly dvojjazyčné pokyny nach links, nach rechts, Achtung Steine. Ten poslední bylo slyšet nejčastěji. Jizera nám totiž tentokrát ukázala svoji druhou tvář. Bylo v ní místy tak málo vody, že někteří zdatní a otužilí jedinci museli do vody, aby přetáhli raft přes kameny. Ačkoli někdo vylezl z vody trochu zmrzlý, smích a pádlování ho určitě opět rozešlo. Čtvrteční dopoledne se naši žáci vrátili zpět do školních lavic (třebaže nás přemlouvali celé středeční odpoledne) a jejich němečtí kamarádi jeli navštívit ZOO a Botanickou zahradu v Liberci. To by ale nebyla společná výměna, abychom nestrávili odpoledne dohromady. Nyní jsme jeli pokořit horu Ještěd. Někdo lanovce na první pohled moc nedůvěřoval, ale nahoru jsme se všichni dostali bez problémů. Tam jsme se dostatečně rozhlédli po okolí a vyrazili pěšky na Výpřež, kde nás již čekal autobus. Většina dětí rovnou zůstala v Liberci, aby se ještě vyřádila v libereckém bazénu.

Těch několik dní uteklo jako voda. Pestrý program, spousta nových kamarádů a hlavně překonaný strach z cizího jazyka určitě stojí za to, abychom v této tradici pokračovali i nadále. Již teď se těšíme na jaro, kdy všichni společně vyrazíme za svými kamarády do Eichstättu.

K. Kašková

